



Arrest

nr. 220 983 van 10 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat P. MAERTENS *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 november 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 16 november 2016 om internationale bescherming. Op 14 december 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Tadjieken en geboren te zijn in Padkhab Roghani, subdorp Char Qala, gelegen in het district Baraki Barak van de provincie Logar. U bent minderjarig en ongehuwd.

Uw oudste broer M. T. (...) werd begin 1395 Afghaanse kalender (AK), begin 2016 Gregoriaanse kalender (GK), ontvoerd door de taliban. Ze kwamen naar de moskee van jullie dorp en dwongen uw broer om met hen te gaan. Uw broer, die een qari was, werd ervan beschuldigd een ongelovige te zijn en kleine jongens te misleiden. Uw tweede broer, M. (...), werd eveneens ontvoerd, kort nadien. De taliban dwongen vele jongeren om met hen samen te werken. Ook u stond op hun lijst. Uw vader kwam dit te weten en kon dankzij de financiële hulp van zijn vriend uw vlucht uit Afghanistan bekostigen.

Op 12 saratan 1385 AK (2 juli 2016 GK) vertrok u uit Afghanistan, op vijftienjarige leeftijd. Op 16 november 2016 vroeg u asiel aan in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban. Ook vreest u bij terugkeer als ongelovige te worden bestempeld nu u in Europa bent geweest.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw originele taskara (Afghaanse identiteitskaart) neer. Na het gehoor stuurde uw advocaat zijn nota's van het gehoor op het CGVS door.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient echter na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, dd. 27/10/2017, 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit het district Baraki Barak, provincie Logar. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en

of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet worden benadrukt dat er niet wordt verwacht dat u als minderjarige gedetailleerde informatie kunt verschaffen over het reilen en zeilen in uw regio van herkomst. Verwacht mag echter wel worden dat u vanuit uw leefwereld kan vertellen over uw regio en enkele ingrijpende gebeurtenissen die er hebben plaatsgevonden. Doordat u er ook enkele jaren school hebt gelopen (CGVS, p. 4) mag bovendien worden verondersteld dat u een openbaar leven hebt geleid.

Het is opmerkelijk dat u, hoewel u daar heel u leven heeft gewoond, heel wat dorpen rondom uw dorp niet kent of deze foutief situeert ten opzichte van uw dorp. Ook al was u pas vijftien jaar oud toen u vertrok uit Padkhab Roghani, toch mag worden verwacht dat u de omliggende dorpen rond het uwe kent en ook de door u gekende dorpen correct situeert. Zo situeert u Qala Now weliswaar correct in de richting van Baraki Rajan (CGVS, p. 17), maar vreemd genoeg wel als ver van uw dorp, terwijl de kaart aangeeft dat dit dorp op een boogscheut van Padkhab Roghani ligt, net voorbij het door u onbekende Qala Rahmatullah (CGVS, p. 17). Andere nabijgelegen dorpen in de richting van Baraki Rajan en het districtscentrum van Baraki Barak zoals Kaka Khail, Wawa Khail, Mosma en Shash Qala (CGVS, p. 17, 18, 22) zeggen u evenmin iets. Kulala Kalal herkent u wel als nabijgelegen dorp van Char Qala, maar dit dorp situeert u dan weer verkeerdelijk niet in de richting van het districtscentrum (CGVS, p. 17). Iets verderaf gelegen dorpen die ook in dezelfde richting van Kulala Kalal liggen, zoals Babory (of Baburi), Kotubkhel en Khosha Chee (CGVS, p. 18), doen geen enkel belletje rinkelen. Vervolgens haalt u aan dat Tawakul in de richting van Qala Rustam (op de kaarten Rustam Khail) ligt en Shah Mazar (CGVS, p. 17). Het omgekeerde is echter waar. Tawakul, een dorp heel nabij Char Qala, en net voorbij Kulala Kalal, ligt net in de tegenovergestelde richting van de door u genoemde dorpen. Rustam Khail situeert u dan weer tussen uw dorp en het districtscentrum (CGVS, p. 23) terwijl dit eveneens net andersom is. Hiermee geconfronteerd past u uw verklaringen gewoon aan en zegt u dat uw dorp tussen Rustam Khail en het districtscentrum ligt, wat vanzelfsprekend de eerder foutieve verklaringen niet kan vergoelijken. Tot slot is het vreemd dat u aangeeft naar Uzbek Khail te zijn geweest (CGVS, p. 24), maar niet zelf kunt vertellen dat u een rivier over moest, terwijl op de kaart duidelijk te zien is dat twee rivieren Uzbek Khail van Rustam Khail of zelfs van Char Qala scheiden. Gevraagd of u iets over moet zegt u gewoon dat er een kleine weg was en je een tuin passeerde (CGVS, p. 24). Het is frappant dat u zo een summiere en foutieve kennis blijkt te hebben over de dorpen rondom uw geboortedorp. Zoals eerder aangehaald moet van een minderjarige zeker geen perfecte geografische kennis worden verwacht, toch mag worden aangenomen dat iemand die er is opgegroeid en er steeds heeft gewoond tot aan zijn vertrek (CGVS, p. 3), enige kennis zou hebben van zijn onmiddellijke omgeving en de weinige kennis die hij wel bezit correct is, iets dat bij u allerm minst het geval is. Deze conclusies tasten dan ook in ernstige mate uw geloofwaardigheid aan uit deze regio afkomstig te zijn.

Naast uw gebrekkige geografische kennis is het tevens merkwaardig dat u bekende informatie waarover het CGVS beschikt over Padkhab Roghani zelf niet blijkt te weten. Wanneer u namelijk wordt gevraagd of er scholen in uw dorp zijn, noemt u de Abdul Rahgman school (CGVS, p. 7). U bevestigt dat deze school niet onder een andere naam gekend is (CGVS, p. 8). Gevraagd of dit een jongens- of meisjesschool is of gemengd duidt u dat het enkel voor jongens bestemd was. Meisjes konden naar de Bibi Amena school gaan, dat boven jullie dorp lag (CGVS, p. 8). Andere scholen waren niet in uw dorp (CGVS p. 7). Deze antwoorden zijn opmerkelijk voor iemand die uit Padkhab Roghani komt, gezien objectieve informatie in het dossier melding maakt van de Padkhab Roghani jongens- en meisjesschool, in het gelijknamige Padkhab Roghani. Pas wanneer u wordt geconfronteerd met de naam van deze school zegt u de naam gehoord te hebben en bevestigt u dat deze school in Padkhab ligt aan het plein (CGVS, p. 8). Veronderstelt mag worden dat u deze school dan ook zou opnoemen wanneer naar scholen wordt gevraagd in uw dorp, indien u daar vijftien jaar zou hebben gewoond. Vervolgens is het uiterst merkwaardig dat u de volgens de informatie beroemde Pir Shah Abdul Samad schrijn in Padkhab Roghani niet opnoemt wanneer naar schrijnen wordt gevraagd in uw dorp (CGVS, p. 16). Hoewel u weliswaar twee andere bedevaartsoorten opnoemt, is het toch opmerkelijk dat u het door het CGVS opgeworpen schrijn uit uw dorp niet kent.

Vervolgens legt u uiterst merkwaardige verklaringen af over de activiteiten van uw vader. Zo verklaart u dat uw gezin leefde van de opbrengst van de fruitbomen die uw vader onderhield (CGVS, p. 10). Uw vader had vijftien appelbomen, tien abrikozenbomen en drie notelaars (CGVS, p. 25). Het is dan ook vreemd dat u hoegenaamd geen klaarheid wilt scheppen in de periode wanneer de appels rijp zijn en dienen te worden geoogst. Want terwijl u correct weergeeft dat de maanden hamal, sawr en jauza in de lente vallen (CGVS, p. 15) zegt u daarnaast ook dat assad (juli/augustus) in de lente valt (CGVS, p. 12).

U bent niet van de wijs te brengen dat assad volgens de info een warme zomermaand is (CGVS, p. 15). U beweert dan ook dat appels op het eind van assad worden geoogst, maar ook, weliswaar verkeerdelijk, dat appels in de lente rijp zijn (CGVS, p. 15). De info toont echter aan dat appels pas in de herfst, vanaf einde sunbula (midden september), mogen geplukt worden. Even opmerkelijk is dat u aanhaalt dat de abrikozen door uw vader einde sunbula worden geoogst (CGVS, p. 12), terwijl dit fruit net in assad wordt geoogst volgens de info. Op een andere manier gevraagd zegt u opnieuw verkeerdelijk dat men in uw regio eerst appels en dan abrikozen plukken (CGVS, p. 15). Deze foutieve verklaringen voor iemand die is opgegroeid in een gezin die net leefde van deze fruitsoorten zijn uiterst frappant en geven een blijk dat u de oogsttijden ingestudeerd heeft, maar dooreen haalt. De vaststelling dat u weinig aannemelijke en heel erg foutieve verklaringen aflegt over uw dagelijks leven, ondermijnt uw geloofwaardigheid te zijn opgegroeid in Logar.

U legt vervolgens weinig aannemelijke verklaringen af over uw schoolloopbaan in Baraki Barak. Aangenomen kan nog worden dat u pas op uw achtste naar de eerste graad bent gegaan, uw verklaring waarom u reeds twee jaar later op uw tiende, zittende in de derde graad, reeds stopte met school is echter minder geloofwaardig (CGVS, p. 4). U verklaart namelijk dat u gestopt bent omdat strijders van zowel de taliban als Daesh het leven in uw regio onmogelijk maakten. U haalt daarbij aan dat Daesh reeds sinds uw kindertijd aanwezig was in uw regio (CGVS, p. 5-7). Deze verklaringen zijn zeer opmerkelijk gezien informatie in het dossier aan toont dat Daesh pas sinds januari 2015 in Logar actief begon te worden, anderhalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 4). Van een minderjarige moet zeker niet verwacht worden dat die exact weet wanneer er een nieuwe terreurgroep in zijn regio angst kwam zaaien, toch mag worden verwacht dat die wel weet dat een bepaalde terreurbeweging er pas op het eind van zijn verblijf is bijgekomen of er reeds jarenlang actief was, te meer omdat Daesh er een wel heel andere visie op nahoudt dan de taliban, waar u wel mee bent opgegroeid. Zo stelt de objectieve informatie dat de taliban lokaal is ingebed en een ideologie aanhangt die niet te rijmen valt met het salafisme van Daesh. Het is dan ook vreemd dat u als geboren Afghaan in het rurale Baraki Barak niet kunt aanhalen wat het verschil is tussen beide groeperingen (CGVS, p. 7). U denkt wel – zeer oppervlakkig - dat er een verschil is omdat het nu eenmaal twee verschillende groeperingen zijn, maar kunt geen enkel concreet voorbeeld geven van hun verschil in handelen met de bewoners. Na enig aandringen zegt u dan dat Daesh eerder overgaat tot onthoofdingen en de taliban dit niet doet. Maar wanneer iemand gerekruteerd wordt in uw regio, wat zowel Daesh als de taliban doen (CGVS, p. 5-7), weet men volgens u niet of dit door Daesh ofwel door de taliban gebeurt, wat weinig geloofwaardig overkomt.

Ook over andere activiteiten van Daesh en de taliban in uw regio bent u uiterst oppervlakkig en vaag. U verklaart dat Daesh er dagelijks activiteiten op nahield in uw regio. Het is dan ook frappant dat u, ook als minderjarige die dan dagelijks werd geconfronteerd met die activiteiten, slecht twee activiteiten kunt aanhalen: een incident waarbij zes personen van een gezin werden onthoofd omdat ze beschuldigd werden banden te hebben met buitenlanders en de rekrutering van jongeren (CGVS, p. 5-6). Gevraagd meer uitleg te geven over het gezin waarvan de leden onthoofd werden, slaagt u er enkel in enkele namen te geven. Meer info over een eventuele link tussen hen en de buitenlanders of de overheid, en dus de reden voor hun dood, kan u niet geven (CGVS, p. 6). Van eventuele activiteiten van de taliban bent u eveneens uiterst kort van stof. Behalve het rekruteren van jongeren, zoals uw twee broers, slaagt u er niet in ook maar één incident op te noemen waarbij de taliban betrokken was (CGVS, p. 5-6). Gevraagd naar bekende talibanfiguren, die ook een minderjarige jongen uit het rurale Baraki Barak ter ore moet zijn gekomen, brengt u de namen Qari Abdul Sardar en Qari Abdul Samar aan (CGVS, p. 18). Meer namen van talibanleiders kent u niet. Van Daeshleiders kent u geen enkele. Frappant is ook dat u opnieuw geen enkele bijkomende informatie kunt geven over de door u aangebrachte info, bij deze over Qari Abdul Sardar en Qari Abdul Samar (CGVS, p. 18). Van de door het CGVS wel gekende Qari Obaidullah, de in 2014 vermoorde schaduwdistrictchef van Baraki Barak voor de taliban, heeft u dan weer nog nooit gehoord (CGVS, p. 18). Nochtans werd hij gedood samen met drie andere kompanen in het door u gekende Shah Mazar.

Inzake de algemene veiligheidssituatie in uw regio legt u eveneens enkele frappante verklaringen af, die uw aanwezigheid de laatste jaren in Baraki Barak sterk ondermijnen. Zo zegt u vreemd genoeg dat er in uw regio geen gevechten plaatsvonden omdat de overheid niet aanwezig was. U benadrukt zelfs dat u er geen weet van heeft dat er in Baraki Barak gevechten hebben plaatsvonden tussen leden van oppositiegroeperingen en leden van de Afghaanse overheid (CGVS, p. 20). Nochtans werden er in uw district eind 2014 nog zes agenten gedood en vijf gewond nadat de taliban hun checkpost had aangevallen. In een ander gevecht even voordien raakten twee kinderen gewond toen overheidstroepen in een gevecht verwickeld waren met leden van de taliban. Even later, begin 2015, werd een publieke

commandant die de wapens had opgenomen tegen de taliban gedood samen met drie medekompanen van hem. Het is merkwaardig dat u er zelf niet in slaagt een voorbeeld aan te brengen van gevechten tussen de taliban en de overheid. Even frappant is dat u zich ook geen incident voor de geest kunt halen waarbij gewone burgers het leven lieten (CGVS, p. 20). In 2014 veroordeelde de toenmalige president Karzai nog een zwaar incident waarbij vijf burgers waaronder een kind en een vrouw het leven hadden gelaten en zeventien anderen gewond waren geraakt. De schuldige was opnieuw de taliban die een bom hadden geplaatst op een motorfiets. Enkele maanden later viel de taliban een school aan waarbij een leerkracht en twee leerlingen het leven lieten. De taliban had een granaat op het schoolgebouw gegooid. Dit incident gebeurde weliswaar niet in de directe nabijheid van Padkhab Roghani, doch is dit incident tekenend voor de koelbloedigheid waarmee de taliban of andere oppositiegroeperingen in uw district optreden, zowel tegen gewone burgers als tegen overheidspersoneel. U weet echter niets over vermoorde leerkrachten of studenten, en al zeker niet van gedeeltelijk vernielde schoolgebouwen (CGVS, p. 23). Tot slot haalt u aan dat burgers onderling soms vechten omwille van landconflicten, maar ontkent daarbij dat er daar ooit dodelijke slachtoffers bij vielen (CGVS, p. 20). Nochtans toont de info in het dossier aan dat in Baraki Barak eind 2014 twee mensen gedood en vijf gewond werden na een gevecht tussen kuchi's en bewoners van Khaki omwille van land. Dat u dan ook geen enkel voorbeeld kunt geven van zo'n incident is helemaal niet geloofwaardig indien u daadwerkelijk in Baraki Barak zou zijn opgegroeid.

Tot slot geeft u ook foutieve informatie van de laatste verkiezingen in uw thuisland. Want hoewel een minderjarige zeker geen uitstekende politieke kennis dient te hebben, mag toch verwacht worden dat hij als jongere op de hoogte is van enkele belangrijke mijlpalen met grote maatschappelijke impact in zijn thuisland en bovenal dat de informatie die hij daarover verklaart enigszins correct is. Zo haalt u aan dat er bij de laatste verkiezingen, die waar Ashraf Ghani tot president of zoals u verklaart tot koning werd gekroond (CGVS, p. 19), kon worden gestemd in uw school Abdul Rahgman (CGVS, p. 20). De officiële lijst met stembureaus geeft echter aan dat er in Padkhab Roghani enkel in de Padkhab Roghani jongens- en meisjesschool kon worden gestemd. In die school werden er daadwerkelijk ook stemmen uitgebracht, waarbij Abdullah Abdullah en niet de latere president Ashraf Ghani met de meeste voorkeurstemmen ging lopen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Baraki Barak gelegen in de provincie Logar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Logar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is

daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 27/10/2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS, p. 2). U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS, p. 22 & p. 24). U verklaart echter steeds de waarheid te hebben gezegd, en niet naar school te zijn geweest en niet naar de gevraagde dorpen te zijn geweest. Wanneer u dan wordt uitgenodigd iets aan te brengen over uw dorp wat nog niet werd gevraagd, slaagt u er echter niet in iets nieuws aan te brengen (CGVS, p. 22). U werd er nochtans bij aanvang van het gehoor op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afgaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielerlaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Er kan dan ook weinig waarde worden gehecht aan uw taskara. In de kantlijn hiervan moet worden opgeworpen dat het vreemd is dat u aanhaalt dat u deze taskara enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan bent gaan afhalen in het provinciehuis van Logar in Puli Alam (CGVS, p. 13), terwijl op de taskara duidelijk staat aangegeven dat deze uitgegeven werd door het districtshuis van Baraki Barak (CGVS, p. 14). Uw verklaring dat het provinciehuis nooit schrijft dat een taskara daar wordt uitgegeven, is evenwel weinig plausibel. De nota's van uw advocaat zijn louter een afschrift van uw gehoor op het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 22 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 14 van “het Koninklijk Besluit van 22 juli 2003, tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen” (verzoeker bedoelt wellicht het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

Verzoeker betoogt dat zijn minderjarigheid vereist dat het begrip ‘voordeel van de twijfel’ in zijn hoofde voldoende ruim wordt toegepast en dat de vereisten van de commissaris-generaal duidelijk niet realistisch zijn.

Hij licht dit als volgt toe:

“Verzoeker werd geboren op 29 december 2000 en is bijgevolg minderjarig. Verzoeker is 11 jaar oud.

Verzoeker geniet aldus bijzondere bescherming op grond van artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag: Dit artikel bepaalt dat kinderen die de status van vluchteling hebben aangevraagd bijzondere bescherming dienen te genieten.

Artikel 22 ‘Vluchtelingenkinderen’

1. De Staten die partij zijn, nemen passende maatregelen om te waarborgen dat een kind dat de vluchtelingenstatus wil verkrijgen of dat in overeenstemming met het toepasselijke internationale recht en de toepasselijke procedures als vluchteling wordt beschouwd, ongeacht of het al dan niet door zijn of haar ouders of door iemand anders wordt begeleid, passende bescherming en humanitaire bijstand krijgt bij het genot van de van toepassing zijnde rechten beschreven in dit Verdrag en in andere internationale akten inzake de rechten van de mens of humanitaire akten waarbij de bedoelde Staten partij zijn.

2. Hiertoe verlenen de Staten die partij zijn, naar zij passend achten, hun medewerking aan alle inspanningen van de Verenigde Naties en andere bevoegde intergouvernementele organisaties of niet-gouvernementele organisaties die met de Verenigde Naties samenwerken, om dat kind te beschermen en bij te staan en de ouders of andere gezinsleden op te sporen van een kind dat vluchteling is, teneinde de nodige inlichtingen te verkrijgen voor hereniging van het kind met het gezin waartoe het behoort. In gevallen waarin geen ouders of andere familieleden kunnen worden gevonden, wordt aan het kind dezelfde bescherming verleend als aan ieder ander kind dat, om welke reden ook, blijvend of tijdelijk het leven in een gezin moet ontberen.

Het Koninklijk Besluit van 22 juli 2003, tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna Werkingsbesluit CGVS) heeft verschillende concrete garanties ingebouwd voor de behandeling en beoordeling van asielaanvragen van minderjarigen.

Allereerst stelt artikel 14 §4 van het Werkingsbesluit CGVS het volgende:

“(…)”

Uit de besteden beslissingen blijkt op geen enkel manier hoe en waar verweerster bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker rekening zou hebben gehouden met het hogere belang van het kind. Uit bovenstaand artikel volgt nochtans dat deze overweging primordiaal is. Dat op geen enkele manier in de bestreden beslissingen terug te vinden is hoe en waar bij de beoordeling rekening werd gehouden met dit hogere belang van het kind, is dan ook een manifeste inbreuk op de motiveringsplicht.

Daarnaast houdt de correcte behandeling van een asielaanvraag van een minderjarige ook in dat het principe van ‘het voordeel van de twijfel’, zoals dit in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet werd opgenomen op een ruime manier wordt toegepast. Uit het tweede middel zal duidelijk blijken dat dit in deze allerm minst is gebeurd.

Verweerster is zich zeer goed bewust van deze verplichting, dit blijkt uit informatie die zij op haar eigen website meedeelt:

Bij de beoordeling van de asielaanvraag past het CGVS het voordeel van de twijfel in de meest ruime zin toe. Het hoger belang van het kind en de kwetsbaarheid ervan zijn hierbij doorslaggevend. Kinderen beleven de wereld om hen heen op een andere manier dan volwassenen en interpreteren zaken en gebeurtenissen op kind-specifieke wijze. Er kan niet worden verwacht dat het kind op alles een antwoord weet en eenduidig kan antwoorden.

Waar wenselijk en mogelijk roept het CGVS getuigen op voor het gehoor (ooms, tantes,... die in België verblijven) om de situatie van het kind te verduidelijken. Ten slotte maakt het CGVS gebruik van kind-specifieke informatie om de situatie zo uitgebreid mogelijk te onderzoeken en op correcte wijze in te schatten. (<http://www.cgvs.be/nl/asiel/het-kind-de-asielprocedure>)

Ook stelt artikel 2, tweede lid van het Werkingsbesluit CGVS het volgende:

“(…)”

Uit de verplichting tot behandeling door een gespecialiseerde medewerker volgt onder meer dat tijdens het gehoor gebruik wordt gemaakt van bijzonder meer gesloten vraagstelling, aparte gehoorruimtes en bijzondere aandacht voor de kwetsbaarheid van de minderjarige. Uit het administratief dossier van verweerster komt deze bijzondere behandeling absoluut niet naar voor.

Ook deze verplichtingen worden door verweerster expliciet bevestigd op haar eigen website:

“De protection officer past zijn taal aan het kind aan en nodigt het uit om, vanuit de eigen beleavingswereld en ervaring, zoveel mogelijk spontaan te vertellen. Daarbij beperkt hij het stellen van gesloten vragen tot een minimum zodat de beïnvloeding van het kind beperkt blijft. Tijdens het gehoor kan het kind via tekeningen of andere hulpmiddelen zijn of haar verhaal verduidelijken. Er worden pauzes voorzien. Het kind mag een pauze vragen wanneer het daar behoefte aan heeft. De tolken die de kinderen tijdens het gehoor bijstaan, hebben eveneens een specifieke opleiding genoten.” (<http://www.cgvs.be/nl/asiel/het-kind-de-asielprocedure>)

Op het vlak van kennis worden door verweerster onredelijke vereisten gesteld aan een jongere die, gedurende zijn tijd in Afghanistan zijn eigen dorp nooit verliet.

Verzoeker wil hierover opmerken dat er vaak wel érg diep naar kennis werd gepeild, waarvan redelijkerwijs niet verwacht kan worden dat hij deze bezit. Baraki Barak, het district waaruit hij afkomstig is omvat meer dan 100 dorpen, dan kan niet van hem verwacht worden dat hij elk willekeurig dorp kent, laat staan kan situeren.

Verzoeker groeide, zoals zovele kinderen in Afghanistan op in een erg besloten gemeenschap. In die zin is het noodzakelijk voor verweerster dat zij zich meer focust op die zaken die verzoeker wel en overtuigend wist te vertellen over zijn dorp van herkomst. Zo kon verzoeker bijvoorbeeld heel wat informatie verstrekken over de etnische samenstelling van zijn regio van herkomst:

(…)

(Administratief dossier verweerder, gehoorverslag 27 oktober 2017, p. 9)

Verzoeker wist ook vrij gedetailleerd te vertellen over een religieus schrijn in zijn dorp:

(…)

(administratief dossier verweerster, gehoorverslag 27 oktober 2017, p. 16)

Het verwachtingspatroon van verweerster is werkelijk compleet onrealistisch. Zeker als we dat vergelijken met de realistische kennis waar bijvoorbeeld Belgische kinderen over beschikken als het over hun gemeente gaat. Een populatie die bovendien een veel betere scholing geniet. Welnu, Eén op drie ken niet eens zijn of haar burgemeester. (stuk 10, Het Belang van Limburg (bron Belga), 1 op 3 jongeren kent eigen burgemeester niet, 12 oktober 2017, te consulteren via: http://www.hbvl.be/cnt/dmf20171012_03127529/1-op-de-3jongeren-kent-eigen-burgemeester-niet).

Verzoeker wordt hier op zijn minst wat mistroostig van, hij kent de heel wat dorpen rondom het zijne zoals Ku Lala, Gares Sardar en Qalal Baj, uit het administratief dossier blijkt bovendien nogmaals dat hij heel wat bijzonderheden over zijn streek kan opnoemen.

Door een onrealistisch verwachtingspatroon wordt hij evenwel niet geloofd. Hier wordt in het tweede middel verder ingegaan. Wat hier aangetoond diende te worden is evenwel dat verzoeker, in weerwil van wat verweerster ten onrechte beweert, wel degelijk een normale kennis van zijn achtergrond en omgeving kon tentoon spreiden.

Verweerster geeft op haar website nochtans zélf aan dat bij minderjarige asielzoekers het voordeel van de twijfel geniet in de meest ruime zin van het woord moet worden gegeven.

"Bij de beoordeling van de asielaanvraag past het CGVS het voordeel van de twijfel in de meest ruime zin toe. Het hoger belang van het kind en de kwetsbaarheid ervan zijn hierbij doorslaggevend. Kinderen beleven de wereld om hen heen op een andere manier dan volwassenen en interpreteren zaken en gebeurtenissen op kind-specifieke wijze. Er kan niet worden verwacht dat het kind op alles een antwoord weet en eenduidig kan antwoorden." (<http://www.cgvs.be/nl/asiel/het-kind-de-asielprocedure>)

Verweerster heeft jammer genoeg de daad niet bij het woord gevoegd, maar vertrekt in de bestreden beslissing net vanuit een vooringenomenheid ten aanzien van verzoeker.

"It is, therefore, critical that decision-makers do not prejudge credibility and do not approach the task with scepticism or a 'refusal mind-set'. This may prejudice and distort the processes of both gathering information and assessing the applicant's statements and other evidence, thereby violating the requirement of impartiality." (stuk 4, UNHCR Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems , p. 38, te consulteren via: <http://www.unhcr.org/51a8a08a9.pdf>)

Er werd geen rekening gehouden met het minderjarige profiel van verzoeker, laat staan dat uit de bestreden beslissing of het administratief dossier zou blijken dat het voordeel van de twijfel op de meest uitgebreide manier werd toegepast.

Het huidige middel is bijgevolg gegrond."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 4, leden 1, 2 en 3, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoeker betoogt dat hij de taliban vreest omwille van de ontvoering van zijn broers en hun bedreigingen aan zijn adres en dat in de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd wordt waarom dit voor hem geen gegronde vrees teweeg brengt.

Hij licht dit als volgt toe:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".*

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Deze elementen toegepast op verzoekers

1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België waar zij hun aanvraag tot asiel heeft ingediend op 16 november 2016.

2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat er kan geconcludeerd worden dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en hij geen andere keuze had dan het land van herkomst, Afghanistan, te verlaten.

Verweerster verwijt verzoeker zijn medewerkingsplicht niet te hebben vervuld.

Deze medewerkingsplicht volgt uit de interpretatie van de Vreemdelingenwet conform Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en De Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)¹.

Meer bepaald artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de Kwalificatierichtlijn verduidelijken wat onder de medewerkingsplicht moet worden begrepen:

(...)

Verweerster verwijt verzoeker meer bepaald dat hij zou hebben verzaakt om duidelijkheid te scheppen over zijn recente plaats van herkomst.

Verzoeker volhardt naar aanleiding van zijn asielaanvraag in de meest duidelijke bewoordingen dat hij wel degelijk, tot kort voor zijn vertrek, verbleef in het subdorp Char Qala, dorp Padkhab Roghani, district Baraki Barak.

- Geografische kennis

Het eerste argument dat verweerster aanvoert in de bestreden beslissing bestaat uit een opsomming van dorpen die verzoeker niet correct kon situeren tegenover zijn dorp.

Hieromtrent moet opgemerkt worden dat concepten als windrichtingen of afstanden zeer relatief zijn voor verzoeker (vanuit zijn achtergrond). Verzoeker kan slechts inschattingen maken vanuit de paar keren dat hij zelf effectief zijn dorp heeft verlaten.

Gezien de concrete omstandigheden waarin verzoeker is opgegroeid dient toch enige realiteitszin aan de dag te worden gelegd omtrent de verwachte kennis in hoofde van verzoeker.

Volledig terecht herhaal verzoeker volgende argumentatie uit het eerste middel:

Verzoeker wil hierover opmerken dat er vaak wel érg diep naar kennis werd gepeild, waarvan redelijkerwijs niet verwacht kan worden dat hij deze bezit. Baraki Barak, het district waaruit hij afkomstig is omvat meer dan 100 dorpen, dan kan niet van hem verwacht worden dat hij elk willekeurig dorp kent, laat staan kan situeren.

Verzoeker groeide, zoals zovele kinderen in Afghanistan op in een erg besloten gemeenschap. In die zin is het noodzakelijk voor verweerster dat zij zich meer focust op die zaken die verzoeker wel en overtuigend wist te vertellen over zijn dorp van herkomst. Zo kon verzoeker bijvoorbeeld heel wat informatie verstrekken over de etnische samenstelling van zijn regio van herkomst:

(...)

(Administratief dossier verweerder, gehoorverslag 27 oktober 2017, p. 9)

Verzoeker wist ook vrij gedetailleerd te vertellen over een religieus schrijn in zijn dorp:

(...)

(administratief dossier verweerder, gehoorverslag 27 oktober 2017, p. 16)

Het verwachtingspatroon van verweerster is werkelijk compleet onrealistisch. Zeker als we dat vergelijken met de realistische kennis waar bijvoorbeeld Belgische kinderen over beschikken als het over hun gemeente gaat. Een populatie die bovendien een veel betere scholing geniet. Welnu, Eén op drie ken niet eens zijn of haar burgemeester. (stuk ..., Het Belang van Limburg (bron Belga), 1 op 3 jongeren kent eigen burgemeester niet, 12 oktober 2017, te consulteren via: http://www.hbvl.be/cnt/dmf20171012_03127529/1-op-de-3-jongeren-kent-eigenburgemeester-niet).

Verzoeker wordt hier op zijn minst wat mistroostig van, hij kent de heel wat dorpen rondom het zijne zoals Ku Lala, Gares Sardar en Qalal Baj, uit het administratief dossier blijkt bovendien nogmaals dat hij heel wat bijzonderheden over zijn streek kan opnoemen.

- Kennis van scholen en schrijnen in Padkhab Roghani

Verweerster verwijt verzoeker een aantal opvallende zaken over zijn dorp van herkomst niet te weten.

Zo zou verzoeker de Padkhab-Roghani jongens-en meisjesschool niet kennen. Verzoeker wist daarentegen te vertellen dat in zijn dorp (en als hij het over 'zijn' dorp heeft, is dat steeds het subdorp Char Qala, waar hij op duidt), twee scholen zijn: de jongensschool met de naam 'Abdul Raghman' en een meisjesschool met als naam 'Bibi Amena'.

Verzoeker blijft er bij dat hij omtrent zijn eigen dorp, Char Qala alle informatie heeft verstrekt, waar hij over beschikt.

Bovendien is de informatie waaruit verweerster hier vertrekt erg mager, zij leidt het bestaan van een gemengde Padkhab Roghani meisjes-en jongensschool af uit een lijst van de plaatsen waar bij de presidentiële verkiezingen van 2014 stembokjes stonden opgesteld. De namen die voor deze locaties gebruikt worden kunnen moeilijk als officiële titels beschouwd worden. Zo kon gestemd worden "Behind house of Sayed Farooq" en in de "Mosque of Noorat Lower Village". Waar in dit document te lezen valt dat als locatie voor de stembusgang "PakhiabRoghani Male and female school" een locatie was, kan dit evengoed zoveel betekenen dat er in de jongens- en de meisjesschool van Padkhab Roghani kon gestemd worden. (administratief dossier van verweerster, bijgevoegd stuk nr. 16). Verweerster kon zich dus niet op deze uiterst vage informatie beroepen om eventuele tegenstrijdigheden in het relaas van de verzoeker bloot te leggen.

Wat de schrijnen betreft maakt verweerster een gelijkaardige fout. Verzoeker vermeldt twee belangrijke schrijnen, het Shah Zamir Yakhpash (nabij zijn woonplaats) en het Sabian-schrijn.

Deze informatie wordt evenwel afgewimpeld omdat verzoeker het Pir Shah Abdul Samad schrijn, nochtans een "volgens de informatie beroemd schrijn". Opnieuw trekt verweerster verregaande conclusie uit één enkel bron, ditmaal een klein artikel dat door Bakhar News werd verspreid (Administratief dossier verweerder, bijgevoegd stuk nr. 9). De mate waarin een schrijn al dan niet beroemd is, is bij uitstek een relatief gegeven. Verzoeker blijft erbij dat de schrijnen die hij wist te noemen hoe dan ook een pak bekender zijn.

- Oogstseizoenen

Wat de verklaringen van verzoeker betreft omtrent de activiteiten van zijn vader, in het bijzonder omtrent de seizoenen en de oogst, moet er toch op gewezen worden dat uit het administratief dossier hieromtrent maar één iets kan blijken, namelijk dat verzoeker maar moeilijk vertrouwd is met de precieze situering van maanden en seizoenen. Hieruit afleiden dat verzoeker zou liegen over zijn herkomst is evenwel meer dan een brug te ver.

- Aanwezigheid en activiteiten Daesh

Waar verzoeker aangaf dat zowel Daesh en de Taliban aanwezig waren en jongens rekruteerden op het ogenblik dat hij zijn dorp moest verlaten, beseft hij nu dat dit in de praktijk niet mogelijk is. Verweester trekt evenwel – opnieuw – uit de verklaringen veel te verregaande gevolgtrekkingen.

Waar verzoeker de onoverbrugbare verschillen tussen Taliban en IS benadrukt, strookt dit niet helemaal met de informatie die ze zelf aan het administratief dossier heeft toegevoegd. Hieruit blijkt immers dat IS net ontstaan is in Afghanistan bij een aantal salafisten die voorheen actief waren bij de Afghaanse taliban (Administratief dossier verweester, COI focus, Islamitische staat in Afghanistan.). Voor personen op het terrein zijn de verschillende gewapende groeperingen die actief zijn helemaal niet zo klaar en duidelijk te categoriseren. Zo is de Taliban bijvoorbeeld helemaal niet zo gecentraliseerd als verweester lijkt te willen voorstellen. De situatie op het terrein is complex, uiterst gewelddadig en absoluut niet overzichtelijk. Dan blijven de herinneringen aan onthoofdingen natuurlijk nazinderen bij een jonge tiener.

- Verkiezingen

Waar verweester de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker over de verkiezingen van 2014 wil aantonen, door opnieuw te verwijzen naar diens verklaringen over de school in zijn dorp, kan het volstaan opnieuw te verwijzen naar de grote onnauwkeurigheid van het door verweester aangewende bewijsstuk.

Verzoeker wil over laatste verkiezingen nog kwijt dat zijn familie nooit heeft gestemd bij die verkiezingen. De lokale Taliban sneed toen immers vingers af van personen die het aandurfden te gaan stemmen.

- Documenten

Tot slot trekt verweester de voorgelegde Taskara van verzoeker in twijfel, omdat verzoeker verklaart dat hij deze in het provinciehuis heeft afgehaald, waar de taskara zelf het districtshuis van Baraki Barak vermeldt. Verzoeker blijft er bij dat dit om een fout gaat van de persoon die deze heeft opgesteld, omdat het nu eenmaal de gewoonte is dat de taskara steeds het districtshuis vermeldt. Verzoeker verbaast zich er bovendien over dat verweester dit argument net opwerpt, net nadat ze zelf aangeeft hoe onnauwkeurig (en onbetrouwbaar) de Afghaanse administratie wel niet is.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

‘Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoonbaar dat zij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep’ (Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker werd in Afghanistan vervolgd door de Taliban die reeds zijn twee broers hebben ontvoerd. De Taliban handelen overduidelijk vanuit politieke en religieuze overtuigingen.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer:

“De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat zij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging” (Van Heule D., o.c., nr. 105).

“Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het

feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen” (Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

In Afghanistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen.

Het huidige middel is gegrond.”

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Hij stelt dat hoewel de bestreden beslissing beperkt ingaat op het risico dat hij loopt om ook door de taliban te worden ingelijfd, op geen enkele manier wordt gemotiveerd over het risico om door pro-regeringstroepen te worden ingelijfd.

Hij licht dit als volgt toe:

“Rechtstreeks bezit verzoeker een risicoprofiel als jongeman “of fighting age”, ook in de meest recente ‘UNHCR eligibility guidelines’ van april 2016 werd duidelijk opgenomen dat een persoon als verzoeker, zelfs los van zijn persoonlijk vluchtrelaas, een groot risico loopt gedwongen te worden gerekruteerd door zowel de Taliban als pro-regeringsmilities.

Hoewel de bestreden beslissing beperkt in gaat op het risico dat verzoeker loopt om ook door Taliban te worden ingelijfd, wordt op geen enkele manier gemotiveerd over het risico om ook door pro-regeringstroepen te worden ingelijfd.

Verwerende partij gaat wel erg snel voorbij aan het voortdurende risico waaraan iemand van verzoekers leeftijd wordt blootgesteld, zelfs in de hypothese dat zij op dit ogenblik geen geloof hecht aan de aangehaalde concrete bedreigingen.

“Incidents of forced recruitment of children are said to be subject to widespread underreporting. However, the recruitment and use of children by all parties to the conflict, both in support and combat roles, is reported to be observed throughout the country.

a) Forced Recruitment by AGEs

In areas where AGEs exercise effective control over territory and the population, they are reported to use a variety of mechanisms to recruit fighters, including recruitment mechanisms based on coercive strategies. Persons who resist recruitment, and their family members, are reportedly at risk of being killed or punished. AGEs are reported to continue to recruit children, both boys and girls, to carry out suicide attacks and as human shields, as well as to participate in active combat, to plant IEDs, to smuggle weapons and uniforms, and to act as spies, guards or scouts for reconnaissance.

b) Forced and Underage Recruitment by Pro-Government Forces

In January 2011 the UN and the Government signed an action plan for the prevention of underage recruitment. In July 2014 the Government endorsed a road map towards compliance with the action plan. In February 2015 President Ghani endorsed a law which had been passed by the Parliament and the Senate in 2014, criminalizing underage recruitment into the ANSF. Despite the Government's support for the action plan and the progress made thus far, challenges are reported to remain, including a lack of accountability for underage recruitment. In March 2016, the Special Representative of the Secretary-General for Children and Armed Conflict noted that while there had been substantial progress in implementing the action plan, the UN continued to document the recruitment and use of boys by the ALP and ANP, as well as some cases attributed to ANA. Pro-government armed groups have also been reported to force locals to send young men to join the fight against the Taliban and other AGEs.

c) Summary

In light of the foregoing, UNHCR considers that, depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGEs, or in areas where pro-government forces, AGEs and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a

particular social group or other relevant grounds. Depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas where ALP commanders are in a sufficiently powerful position to forcibly recruit community members into the ALP may equally be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds. Men of fighting age and children who resist forced recruitment may also be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. (stuk 5, UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 19 april 2016, p. 44-47)

Het huidige middel is bijgevolg gegrond."

2.1.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

In dit middel stelt verzoeker dat hij minstens recht heeft op subsidiaire bescherming aangezien hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige bedreiging. Hij geeft aan dat recente informatie aantoont dat zijn situatie specifiek onderzocht moet worden en dat de situatie in Afghanistan in sterke mate blijft verslechteren.

Hij licht dit als volgt toe:

"Er dient overeenkomstig artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden te worden aan personen die bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term 'asielaanvraag' dekt dus vanaf heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt "de subsidiaire beschermingsstatus [...] toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt".

*De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaald het volgende:
"(...)"*

De subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen tegenover het land van herkomst van verzoekers. Verzoekers hebben de Afghaanse nationaliteit.

Verweerster betwist ten onrechte dat verzoeker recent afkomstig is uit het district Baraki Barak in de provincie Logar.

Het recente EASO rapport over de veiligheidssituatie in Afghanistan laat weinig aan de verbeelding over.

"According to an anonymous source in Kabul, the province was said to be one of the most volatile and kinetic provinces in the region and constitutes an 'insurgents' highway' from Pakistan to Kabul, through an unguarded border of eight kilometres in Azra district (481).

According to local officials, quoted by AAN's Obaid Ali (482): 'the Taleban aim to rule the districts of Azra, Khoshi, Baraki Barak and Muhammad Agha. These areas border neighbouring provinces with high insurgent activity; controlling them opens up easy supply and back-up routes. For example, the Taleban in Azra district call in support from the Taleban front in Hesarak district of Nangarhar province; the Taleban in Baraki Barak enjoy support from their 'brothers' in Sayedabad district of Maidan-Wardak province. Another goal of the insurgents could be to connect their Logar fronts with the insurgents in

Northern Waziristan, Pakistan. According to local journalists, the Taleban's networks in Logar, Ghazni, Maidan Wardak and Paktia gain direct support from Tehrik-e-Taleban Pakistan in Waziristan. The best route for connecting these groups leads through the districts of Azra and Muhammad Agha, which border Pakistan"

In December 2014, Ali described the districts Mohammad Agha, Azra, Kharwar, Baraki Barak and Charkh as worst hit by the insurgency: 'The situation in Logar – never completely calm – started to deteriorate in 2011. Assassinations and kidnappings became daily news, in addition to increasing numbers of victims being caught up in the fighting between Afghan National Security Forces and insurgents' (483).

(...)

In some districts, such as Baraki Barak, Charkh and Pul-e Alam, locals staged public uprisings against the Taliban (497). According to a source in Kabul, the 'popular uprisings' in Pul-e Alam and Mohammad Agha – one of which has been since dismantled – have been controversial for the same reasons as the ALP tashkeel: shiadominated militias in sunni Pastun communities (498).

(...)

According to reports by ISW in 2016, large parts of the southern districts Baraki Barak, Charkh and Kharwar are under Taliban control. Most of the rest of the province is considered 'high confidence Taliban support zone'. In February 2016, ISW considered the Charkh district centre contested by Taliban, but not anymore in April 2016 (539). (stuk 3, EASO, Report on security situation (general security situation; actors in the conflict; recent trends; state protection; security in the provinces, November 2016, pp. 112-113, te consulteren via: http://www.ecoi.net/file_upload/90_1479191564_201611-09-easo-afghanistan-security-situation.pdf)

Verweerster kent dan ook tot op vandaag de subsidiaire beschermingsstatus toe aan personen die afkomstig zijn uit dit district.

Nochtans heeft verzoeker, die als niet-begeleid minderjarige is toegekomen in België, een uitgesproken kwetsbaar profiel.

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden.. Verweerster heeft immers de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

Verzoekers verwijzen in eerste instantie dan ook naar de nieuwe "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan" dd. 19 april 2016:

"The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict.⁵⁰ Following the completion of the withdrawal of the international military forces in 2014, 2015 saw an intensification of the conflict, particularly in the second half of the year, together with a marked deterioration of the security situation across the country compared to 2014.⁵¹ The Taliban was reported to exercise control in an increasing number of districts, and managed for the first time since 2001 to take temporary control over a provincial capital, the city of Kunduz, in September 2015.⁵² An increase in the number of armed actors, including as the result of the emergence of new groups affiliated to ISIS⁵³ and the re-emergence of Al Qaeda,⁵⁴ has further destabilized the security situation.⁵⁵ Following the announcement of the death of the Taliban leader Mullah Omar in July 2015, opponents to the new leader Mullah Akhtar Mansur reportedly broke away into splinter groups, further increasing the number of armed actors engaged in the conflict.⁵⁶ The conflict is increasingly affecting all parts of the country.⁵⁷ Moreover, the nature of the conflict has reportedly continued to change.⁵⁸ Since the completion of the withdrawal of international combat troops at the end of 2014, AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks,⁵⁹ including complex and suicide attacks as well as targeted and deliberate killings,⁶⁰ and directly attacking ANSF checkpoints and smaller garrisons.⁶¹ There has been a significant increase in targeted killings and abductions of local civilian leaders by AGEs, as well as a general campaign of intimidation aimed at controlling communities in rural areas.⁶² AGEs continue to carry out high profile attacks in Kabul and other cities,⁶³ and to expand their reach in rural or less populated areas.⁶⁴

The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) has expressed concerns about the continuing human rights abuses carried out by pro-government armed group and the extent to which such groups are able to act with impunity. Civilian casualties by pro-government armed groups reportedly increased by 42 per cent compared to 2014.⁶⁶ Civilians were also reported to be increasingly caught in the line of fire between pro-government armed groups and AGEs.⁶⁷"

(stuk 5, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan", UNHCR, 19 april 2016, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>)

Ook in het rapport "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", laatst geüpdatet op 21 december 2017, blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan, waardoor niet langer kan gesproken worden van een land in 'post-conflict', maar als een land in een actieve conflictsituatie:

"Further hindering Afghanistan is that its economy and society are still fragile after decades of warfare that left about 2 million dead, 700,000 widows and orphans, and about 1 million Afghan children raised in refugee camps outside Afghanistan. Millions of Afghan refugees have since returned, although as many as 2.7 million remain outside Afghanistan (mostly in Pakistan and Iran)." (CRS, 19 May 2017, p. 52)[i]

"The key observation regarding the current situation in Afghanistan that guides all subsequent recommendations is that Afghanistan is not in a post-conflict situation, where sufficient stability exists to focus on institution-building and development-oriented activities, but a country undergoing a conflict that shows few signs of abating." (UNGA, 10 August 2017, p. 3) [ii]

"The overall security situation has deteriorated over the past few years, as the Taliban have been able to influence and, to some extent, control ever larger parts of the country." (UNGA, 10 August 2017, p. 4)

"The security situation remained highly volatile, as the Taliban and Islamic State in Iraq and the Levant-Khorasan Province (ISIL-KP) showed continued capacity for inflicting mass casualties amid increased Afghan and international air strike." (UN General Assembly, 15 December 2017, p. 1)

"The security situation remained highly volatile, as conflict between government and anti-government forces continued throughout most of the country. The United Nations recorded 3,995 security-related incidents from 15 September to 15 November, representing a 4 per cent decrease compared with the same period in 2016. By 15 November, the United Nations had recorded more than 21,105 security-related incidents for the first 11 months of 2017, an increase of 1 per cent since 2016. The continuing high number of incidents is attributed mainly to armed clashes. In line with established trends, armed clashes accounted for the majority of security incidents, at 62 per cent, followed by improvised explosive devices, at 17 per cent. Targeted killings and abductions increased by 16 per cent compared with the same period in 2016. The eastern region experienced the highest number of incidents, followed by the southern region, with the two regions accounting for 56 per cent of all incidents. [...] The incidents were indicative of a growing Taliban focus on attacking the bases of Afghan security forces rather than district centres, inflicting heavy casualties, weakening morale and stealing military equipment. [...]

ISIL-KP remained resilient, claiming responsibility for several attacks against both the civilian population and military targets throughout the reporting period." (UN General Assembly, 15 December 2017, p. 5)

"The Afghan government's district and population control deteriorated to its lowest level since SIGAR began analyzing district-control data in December 2015 and population-control data in September 2016. According to USFOR-A, approximately 56.8% of the country's 407 districts are under Afghan government control or influence as of August 24, 2017, a one-point decline over the last six months and a more than six-point decline from the same period last year. As reflected in Table 3.5, of the 407 districts of Afghanistan's 34 provinces, 231 districts were under government control (74 districts) or influence (157 districts)." (SIGAR, 30 October 2017, p. 106)

"Altogether, from 1 January to 30 September 2017, UNAMA documented 8,019 civilian casualties (2,640 deaths and 5,379 injured), representing an overall decrease in civilian casualties of six per cent compared to the same period in 2016. Civilian deaths increased by one per cent while the number of injured civilians reduced by nine per cent." (UNAMA, 12 October 2017, p. 1)

"On 28 April, the Taliban announced the launch of their annual spring offensive, "Operation Mansouri". Their statement in 2017 described a two-track approach involving military and political objectives, including advice to minimize civilian casualties and to focus on targeting foreign forces in Afghanistan and their Afghan partners. However, there has not been any significant improvement in civilian casualty statistics. On the day of the announcement, the Taliban captured the strategically important Zaybak district in Badakhshan Province, which borders Pakistan. It was retaken several weeks later by Afghan security forces. During the reporting period, the Taliban also temporarily captured Sangin district in Helmand Province, Qal'ah-i Zal district in Kunduz Province and Khwajah Baha' al-Din district in Takhar Province." (UNGA, 15 June 2017, p. 4)

"The Taliban maintained their ability to contest territory across the country, compelling the Government to devote significant resources to maintain the status quo. In contrast with 2016, the Taliban have not launched any major attempts to capture a provincial capital since the announcement of their Operation Mansouri offensive in April. However, the Taliban were able to overrun and temporarily hold several district centres, including Taywara in the western province of Ghor, Kohistan and Ghormach in the

northern province of Faryab and Jani Khel in the eastern province of Paktiya." (UNGA, 15 September 2017, p. 5)

"The conflict has further evolved because of the Government's strategic decision, as a result of Taliban gains in rural areas, to focus its resources on defending population centres and disrupting the consolidation of Taliban control over strategic areas. This change has led to an increasing number of clashes for control over lines of communication and vital infrastructure. In addition, the more secure hold of the Taliban over some rural areas has allowed them to undertake more frequent attacks in the north of Afghanistan." (UNGA, 15 September 2017, p. 4-5)

"On 28 April, the Taliban announced the launch of their annual spring offensive, "Operation Mansouri". Their statement in 2017 described a two-track approach involving military and political objectives, including advice to minimize civilian casualties and to focus on targeting foreign forces in Afghanistan and their Afghan partners. However, there has not been any significant improvement in civilian casualty statistics. On the day of the announcement, the Taliban captured the strategically important Zaybak district in Badakhshan Province, which borders Pakistan. It was retaken several weeks later by Afghan security forces. During the reporting period, the Taliban also temporarily captured Sangin district in Helmand Province, Qal'ah-i Zal district in Kunduz Province and Khwajah Baha' al-Din district in Takhar Province." (UN General Assembly, 15 June 2017, p. 4)

"The Taliban maintained their ability to contest territory across the country, compelling the Government to devote significant resources to maintain the status quo. In contrast with 2016, the Taliban have not launched any major attempts to capture a provincial capital since the announcement of their Operation Mansouri offensive in April. However, the Taliban were able to overrun and temporarily hold several district centres, including Taywara in the western province of Ghor, Kohistan and Ghormach in the northern province of Faryab and Jani Khel in the eastern province of Paktiya." (UNGA, 15 September 2017, p. 5)

(stuk 6, ecoi.net, General security situation in Afghanistan and Events in Kabul, te consulteren via: <https://www.ecoi.net/news/188769::afghanistan/101.general-securitysituation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>, laatst geüpdated: 21 december 2017)

Het soort aanvallen en aanslagen dat wordt gepleegd in Afghanistan wordt bovendien steeds drierster:

At least 41 people have been killed and more than 80 wounded in a suicide bomb attack in the Afghan capital, Kabul. A Shia cultural organisation was the target but the Afghan Voice news agency was also hit. So-called Islamic State said it was behind the attack. The interior ministry told the BBC an explosion at the Shia centre was followed by at least two more blasts. IS has been behind a number of attacks on Shia targets across the country in recent months. (stuk 8, BBC, Afghanistan suicide bomb attack: Dozens killed in Kabul, 28 december 2017, te consulteren via: <http://www.bbc.com/news/world-asia-42500769>)

Bovendien zijn kenners bijzonder pessimistisch wat betreft de slagkracht van het Afghaanse leger in dit open conflict. Een verdere escalatie staat in de sterren geschreven:

"The Taliban fighters arrived in Ford Ranger trucks painted in a perfect facsimile of Afghan army vehicles. They had full uniforms and plausible paperwork; one of the team was disguised as a casualty complete with a bloodied bandage around his head and an IV drip in his arm.

But even this elaborate ruse should not have resulted in the carnage that ensued. The 10 Taliban attackers are believed to have killed around 170 Afghan soldiers. It was a major blow to morale in the military, but also in the country at large.

No surprise then that the two top-level resignations were just the beginning of an unprecedented shake-up of the military hierarchy. Four corps commanders - including Major Katawazai who was in charge of the base that was attacked - were suspended. Meanwhile a further eight military personnel are being investigated, allegedly on suspicion that the Taliban attackers had help from inside the base.

It leaves the Afghan military rudderless at a particularly dangerous time. The Taliban now control more than a third of the country and traditionally there is an upsurge in violence as Afghanistan's bitter winter comes to an end: the so-called "fighting season".

Officially the spring offensive has not started yet this year. Nevertheless last month the Taliban retook the key district of Sangin in the southern Afghan province of Helmand; a significant strategic advance." (stuk 9, BBC, Can Afghan military turn the tide in Taliban fight?, 25 april 2017, te consulteren via: <http://www.bbc.com/news/world-asia-39705124>)

Het geweld op dit ogenblik neemt op dit moment danig grote proporties aan zodat sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict.

Bovendien zal verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en wordt hij de facto een IDP ("internal displaced persons"). Immers, het ontbreken van een "overeenkomst" tussen België en Afghanistan heeft tot gevolg dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als "terugkeerders". Ze bestaan dus niet voor de Afghaanse overheid. Ze zijn niet traceerbaar en de Afghaanse autoriteiten laten hun volledig aan hun lot over. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Bijgevolg zullen verzoekers overgeleverd worden aan het geweld en de gewapende groeperingen. Er is namelijk een onmogelijk zich te vestigen en de noodzakelijk toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen ontczgd. Dit blijkt eveneens uit objectieve informatie:

"Relevant considerations in this regard include the fact that IDPs are considered to be among the most vulnerable groups in Afghanistan, many of whom are beyond the reach of humanitarian organizations;⁵⁴⁶ as well as available information to the effect that urban IDPs are more vulnerable than the non-displaced urban poor, as they are particularly affected by unemployment; limited access to water and sanitation; and food insecurity. The limited availability of adequate housing must also be taken into account, including in particular for IDPs, with land allocation schemes reportedly often ill-managed and marred with corruption

(stuk 5, UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 19 april 2016, p. 85)

Niettegenstaande het feit dat verzoeker dient beschouwd te worden al een "IDP" en niet als een "terugkeerder" uit Afghanistan, kan eveneens gewezen worden op de precaire positie van de "terugkeerders". Veel Afghaanse "terugkeerders" vormen immers een bijzondere categorie van "people of concern":

"UNHCR has continued to extend its protection or assistance activities to individuals whom it considers "of concern", but who do not fall into any of the above population categories. These activities were based on humanitarian or other special grounds, and included former refugees who were assisted to integrate locally, or asylum-seekers rejected by States, but whom UNHCR deemed to be in need of humanitarian assistance. The number of people in this category was 1.3 million by year-end, of whom two-thirds were Afghans. These were former refugees who had returned to Afghanistan prior 2012, but who had been unable to reintegrate due to the difficult economic situation, the lack of comprehensive reintegration measures, and poor security. Many of these individuals thus continued to benefit from UNHCR's assistance."

(stuk 7: UNHCR Global Trends 2012, "Displacement, The New 21st Century Challenge", 9 juni 2013, p. 30, te consulteren op <http://www.unhcr.org/51bacb0f9.html>)

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op menonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt.

De interpretatie van verweerster van de subsidiaire beschermingsstatus is te beperkt. Verweerster focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verweerster verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven menonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbetert, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit.

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allermint stabiel te noemen is.

Het is op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land.

Verweerster is blind voor de werkelijkheid. Rekening houdende met bovenstaande feiten is het duidelijk onterecht dat verweerster geen subsidiaire bescherming toekent aan verzoeker."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan – Security Situation*", van november 2016, p. 61-65 (stuk 3);
- het rapport "*Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems*" van UNHCR van mei 2013, p. 38 (stuk 4);
- het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 19 april 2016, p. 14-16, 41, 44-47, 50-54 en 76 (stuk 5);
- het rapport "*General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*" van ECOI van 21 december 2017 (stuk 6);
- UNHCR Global Trends 2012, "*Displacement – The New 21st Century Challenge*", p. 30 (stuk 7);
- "*Afghanistan suicide bomb attack: Dozens killed in Kabul*", BBC, 28 december 2017 (stuk 8);
- "*Can Aghan military turn the tide in Taliban fight?*", BBC, 25 april 2017 (stuk 9);
- "*1 op de 3 jongeren kent eigen burgemeester niet*", Het Belang van Limburg, 12 oktober 2017 (stuk 10).

2.2.2. Op 21 maart 2019 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarbij hij diverse persartikels en (uittreksels uit) rapporten voegt met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan (stukken 12-24).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of

relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

Aangaande de door verzoeker in het tweede middel aangevoerde schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.4.1. Verzoekers hoedanigheid als minderjarige

Waar verzoeker in het eerste middel van het verzoekschrift, onder verwijzing naar artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag, wijst op zijn bijzondere beschermingsnoden als kind bij de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming en stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat werd rekening gehouden met het hogere belang van het kind, dat krachtens artikel 14, § 4, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 een doorslaggevende overweging vormt, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de procedure voor internationale bescherming. Ook werd verzoeker op 27 oktober 2017 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door

een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van verzoeker en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier.

Bovendien doen de bepalingen aangaande het hoger belang van het kind hoe dan ook geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

2.3.4.2. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Chahr Qala Padkhab Roghani, gelegen in het district Baraki Barak van de provincie Logar. Volgens verzoeker waren zowel de taliban als Islamitische Staat (IS) actief in zijn regio van herkomst en rekruteerden ze er jongens van zijn leeftijd. Verzoeker verklaart dat twee oudere broers van hem werden ontvoerd door de taliban. Omdat verzoekers vader bang zou zijn geweest dat de taliban ook hem zouden dwingen zich bij hen aan te sluiten, zou hij verzoeker het land uit hebben gestuurd.

In casu blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal de herkomst van verzoeker uit het district Baraki Barak van de provincie Logar betwist.

De Raad beklemtoont dat het bepalen van de werkelijke herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kunnen dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal hij desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het hen toe dit land of deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit land of deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker om internationale bescherming. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker om internationale bescherming verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de streek die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

In casu legt verzoeker ter staving van zijn relaas zijn *taskara* (Afghaanse identiteitskaart) neer. Vooreerst wijst de Raad in dit verband op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden en dat veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 19, map met 'Landeninformatie', nr. 5, COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 november 2017 (update)). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om aan de daarin vermelde gegevens zonder meer geloof te hechten. Daarbij komt dat *in casu* verzoeker verklaarde dat hij zijn *taskara* drie à vier dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan is gaan afhalen in het provinciehuis van Logar in Puli Alam (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag, p. 12 en 13), terwijl op deze *taskara* duidelijk vermeld staat dat hij werd uitgegeven door het districtshuis van Baraki Barak (*ibidem*, stuk 6, gehoorverslag, p. 14). In zijn verzoekschrift houdt verzoeker voor dat de persoon die de *taskara* heeft opgesteld een fout heeft gemaakt, omdat het nu eenmaal de gewoonte is dat de *taskara* het districtshuis vermeldt. In zoverre verzoeker thans suggereert dat het om een onnauwkeurigheid zou gaan van de verantwoordelijke ambtenaar, dient te worden vastgesteld dat hij tijdens zijn gehoor nog voorhield dat een provinciehuis nooit vermeld wordt als plaats van uitgifte van een *taskara* en dat alleen de gouverneur weet waarom dat zo is (*ibidem*, p. 24). Dermate uiteenlopende verklaringen over de reden waarom de op de *taskara* vermelde plaats van uitgifte niet overeenkomt met de door verzoeker verklaarde plaats van uitgifte doen in ernstige mate afbreuk aan de authenticiteit van dit document. Gezien deze vaststellingen, oordeelt de Raad dat de bewijswaarde van de voorgelegde *taskara* uiterst relatief is.

Omwille van de relatieve bewijswaarde van verzoekers *taskara*, volstaat dit document op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Aangezien verzoeker verklaart op 29 december 2000 te zijn geboren in het dorp Chahr Qala Padkhab Roghani, gelegen in het district Baraki Barak van de Afghaanse provincie Logar, en daar heel zijn leven te hebben gewoond tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, kan van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij informatie kan aanreiken waaruit blijkt dat hij aldaar daadwerkelijk heeft verbleven gedurende de jaren voorafgaand aan zijn komst naar België. Ook al wordt van verzoeker niet verwacht dat hij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder van zijn beweerde regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat hij zijn herinneringen aan zijn persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving als minderjarige nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat verzoeker ruim de mogelijkheid werd geboden zijn herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die verzoeker konden toelaten zijn bekendheid aan te tonen met zijn streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-)politieke omgeving. Zijn kennis is echter ontoereikend.

Dit blijkt vooreerst uit verzoekers gebrekkige geografische kennis van de onmiddellijke omgeving van zijn voorgehouden geboortedorp. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

"Het is opmerkelijk dat u, hoewel u daar heel u leven heeft gewoond, heel wat dorpen rondom uw dorp niet kent of deze foutief situeert ten opzichte van uw dorp. Ook al was u pas vijftien jaar oud toen u vertrok uit Padkhab Roghani, toch mag worden verwacht dat u de omliggende dorpen rond het uwe kent en ook de door u gekende dorpen correct situeert. Zo situeert u Qala Now weliswaar correct in de richting van Baraki Rajan (CGVS, p. 17), maar vreemd genoeg wel als ver van uw dorp, terwijl de kaart aangeeft dat dit dorp op een boogscheut van Padkhab Roghani ligt, net voorbij het door u onbekende Qala Rahmatullah (CGVS, p. 17). Andere nabijgelegen dorpen in de richting van Baraki Rajan en het districtscentrum van Baraki Barak zoals Kaka Khail, Wawa Khail, Mosma en Shash Qala (CGVS, p. 17, 18, 22) zeggen u evenmin iets. (...) iets verderaf gelegen dorpen (...), zoals Babory (of Baburi), Kotubkhel en Khosha Chee (CGVS, p. 18), doen geen enkel belletje rinkelen. (...) Rustam Khail situeert

u dan weer tussen uw dorp en het districtscentrum (CGVS, p. 23) terwijl dit eveneens net andersom is. Hiermee geconfronteerd past u uw verklaringen gewoon aan en zegt u dat uw dorp tussen Rustam Khail en het districtscentrum ligt, wat vanzelfsprekend de eerder foutieve verklaringen niet kan vergoelijken. Tot slot is het vreemd dat u aangeeft naar Uzbek Khail te zijn geweest (CGVS, p. 24), maar niet zelf kunt vertellen dat u een rivier over moest, terwijl op de kaart duidelijk te zien is dat twee rivieren Uzbek Khail van Rustam Khail of zelfs van Char Qala scheiden. Gevraagd of u iets over moet zegt u gewoon dat er een kleine weg was en je een tuin passeerde (CGVS, p. 24). Het is frappant dat u zo een summiere en foutieve kennis blijkt te hebben over de dorpen rondom uw geboortedorp. Zoals eerder aangehaald moet van een minderjarige zeker geen perfecte geografische kennis worden verwacht, toch mag worden aangenomen dat iemand die er is opgegroeid en er steeds heeft gewoond tot aan zijn vertrek (CGVS, p. 3), enige kennis zou hebben van zijn onmiddellijke omgeving en de weinige kennis die hij wel bezit correct is, iets dat bij u allerm minst het geval is. Deze conclusies tasten dan ook in ernstige mate uw geloofwaardigheid aan uit deze regio afkomstig te zijn.”

Verzoeker slaagt er niet in deze concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. In tegenstelling tot wat hij in het eerste en het tweede middel van het verzoekschrift voorhoudt, werd hem niet gevraagd *“elk willekeurig dorp”* te situeren, doch wel dorpen die gelegen zijn in de onmiddellijke nabijheid van het dorp waarvan hij zelf verklaart afkomstig te zijn. Het betoog dat concepten als windrichtingen of afstanden voor hem zeer relatief zijn, kan niet overtuigen. Vooreerst kan dit niet verklaren waarom verzoeker schijnbaar nooit gehoord heeft van meerdere dorpen die blijkens de kaarten aanwezig in het administratief dossier betrekkelijk dichtbij gelegen zijn. Het behoeft verder geen kennis van windrichtingen of afstanden om te weten of een plaats in de richting van een andere plaats gelegen is, dan wel in de tegenovergestelde richting, en of men al dan niet een rivier moet kruisen om vanuit zijn dorp een ander dorp te bereiken. Zelfs indien aangenomen wordt dat verzoeker zijn dorp voor zijn vertrek slechts enkele keren verlaten heeft, mag van hem een accuratere kennis worden verwacht van de dorpen gelegen in de onmiddellijke nabijheid van zijn dorp. Het feit dat verzoeker sporadisch buiten zijn dorp zou zijn geweest, weerhield hem er overigens niet van dorpen te noemen die volgens hem in de omgeving van zijn dorp zijn gelegen – Qala Abas, Qala Bahi, Qala Mahikhel – en dorpen te noemen op de weg naar Baraki Rajan (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag, p. 17, 18 en 21). Geen van de genoemde plaatsen kan evenwel worden teruggevonden op de kaarten aanwezig in het administratief dossier. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker heel wat omliggende dorpen kent zoals Ku Lala, Gares Sardar en Qalal Baj, maar opnieuw betreft het namen – met uitzondering van Kulala (Kalal) – die niet op voormelde kaarten kunnen worden teruggevonden. Verzoeker laat na een andere – meer gedetailleerde – kaart bij te brengen van zijn voorgehouden regio van herkomst waarop deze dorpen wel zouden voorkomen.

Vervolgens bleek verzoeker bepaalde informatie over zijn dorp die door de commissaris-generaal kon worden teruggevonden niet te weten. Desbetreffend wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt vastgesteld:

“Wanneer u namelijk wordt gevraagd of er scholen in uw dorp zijn, noemt u de Abdul Rahgman school (CGVS, p. 7). U bevestigt dat deze school niet onder een andere naam gekend is (CGVS, p. 8). Gevraagd of dit een jongens- of meisjesschool is of gemengd duidt u dat het enkel voor jongens bestemd was. Meisjes konden naar de Bibi Amena school gaan, dat boven jullie dorp lag (CGVS, p. 8). Andere scholen waren niet in uw dorp (CGVS p. 7). Deze antwoorden zijn opmerkelijk voor iemand die uit Padkhab Roghani komt, gezien objectieve informatie in het dossier melding maakt van de Padkhab Roghani jongens- en meisjesschool, in het gelijknamige Padkhab Roghani. Pas wanneer u wordt geconfronteerd met de naam van deze school zegt u de naam gehoord te hebben en bevestigt u dat deze school in Padkhab ligt aan het plein (CGVS, p. 8). Veronderstelt mag worden dat u deze school dan ook zou opnoemen wanneer naar scholen wordt gevraagd in uw dorp, indien u daar vijftien jaar zou hebben gewoond. Vervolgens is het uiterst merkwaardig dat u de volgens de informatie beroemde Pir Shah Abdul Samad schrijn in Padkhab Roghani niet opnoemt wanneer naar schrijnen wordt gevraagd in uw dorp (CGVS, p. 16). Hoewel u weliswaar twee andere bedevaartsoorden opnoemt, is het toch opmerkelijk dat u het door het CGVS opgeworpen schrijn uit uw dorp niet kent.”

In het tweede middel stelt verzoeker vast dat de commissaris-generaal het bestaan van een gemengde school in Padkhab Roghani afleidt uit een lijst van plaatsen waar bij de presidentiële verkiezingen van 2014 kon worden gestemd en meent hij dat de aanduidingen van de stemlocaties niet zomaar als officiële namen van de plaatsen in kwestie mogen worden beschouwd. Verzoeker voert aan dat waar in deze lijst melding wordt gemaakt van *“Padkhab-Roghani Male and Female School”*, dit evengoed kan betekenen dat er in de jongens- en de meisjesschool van Padkhab Roghani kon worden gestemd. Zelfs

indien wordt aangenomen dat zich in Padkhab Roghani geen gemengde (jongens- en meisjes)school bevindt, maar wel een jongensschool en een meisjesschool, dan nog komen verzoekers verklaringen hier niet mee overeen. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat er zich in zijn dorp slechts één school bevindt, met name de Abdul Rahgman school, waar enkel jongens naartoe konden. De meisjes konden volgens verzoeker naar een school gelegen buiten het dorp (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag, p. 7 en 8). Geconfronteerd met het bestaan van de Padkhab-Roghani School, moest verzoeker erkennen dat deze school ook bestaat en gaf hij aan dat ze gelegen is nabij een plein in Padkhab. Hem erop gewezen dat het vreemd is dat hij die school dan niet kende, repliceerde verzoeker dat Padkhab op twintig minuten tot een halfuur wandelen van Chahr Qala gelegen is (*ibidem*, p. 8 en 9). Deze uitleg houdt geen steek, nu uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat deze school in Padkhab Roghani gelegen is en verzoeker zelf aangeeft dat Chahr Qala Padkhab Roghani één en hetzelfde dorp is.

De loutere bewering dat de twee door verzoeker genoemde schrijnen een stuk bekender zijn dan het schrijn van Pir Shah Abdul Samad doet op geen enkele wijze afbreuk aan de vaststelling dat dit laatste schrijn, dat blijkens de informatie aanwezig in het administratief dossier in verzoekers onmiddellijke leefomgeving gelegen was, verzoeker geheel onbekend in de oren klonk toen hij met de naam van dit schrijn werd geconfronteerd tijdens zijn gehoor (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag, p. 16).

Verder kon verzoeker niet overtuigen wat betreft de professionele activiteiten van zijn vader, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden kon worden vastgesteld:

“Zo verklaart u dat uw gezin leefde van de opbrengst van de fruitbomen die uw vader onderhield (CGVS, p. 10). Uw vader had vijftien appelbomen, tien abrikozenbomen en drie notelaars (CGVS, p. 25). Het is dan ook vreemd dat u hoegenaamd geen klaarheid wilt scheppen in de periode wanneer de appels rijp zijn en dienen te worden geoogst. Want terwijl u correct weergeeft dat de maanden hamal, sawr en jauza in de lente vallen (CGVS, p. 15) zegt u daarnaast ook dat assad (juli/augustus) in de lente valt (CGVS, p. 12). U bent niet van de wijs te brengen dat assad volgens de info een warme zomermaand is (CGVS, p. 15). U beweert dan ook dat appels op het eind van assad worden geoogst, maar ook, weliswaar verkeerdelijk, dat appels in de lente rijp zijn (CGVS, p. 15). De info toont echter aan dat appels pas in de herfst, vanaf einde sunbula (midden september), mogen geplukt worden. Even opmerkelijk is dat u aanhaalt dat de abrikozen door uw vader einde sunbula worden geoogst (CGVS, p. 12), terwijl dit fruit net in assad wordt geoogst volgens de info. Op een andere manier gevraagd zegt u opnieuw verkeerdelijk dat men in uw regio eerst appels en dan abrikozen plukken (CGVS, p. 15). Deze foutieve verklaringen voor iemand die is opgegroeid in een gezin die net leefde van deze fruitsoorten zijn uiterst frappant en geven een blijk dat u de oogsttijden ingestudeerd heeft, maar dooreen haalt. De vaststelling dat u weinig aannemelijke en heel erg foutieve verklaringen aflegt over uw dagelijks leven, ondermijnt uw geloofwaardigheid te zijn opgegroeid in Logar.”

Een geringe vertrouwdheid met maanden en seizoenen kan niet op afdoende wijze verklaren waarom verzoeker geen idee blijkt te hebben van de periode van het jaar waarin de verschillende vruchten die zijn vader zou hebben gekweekt konden worden geplukt en hij niet correct kan aangeven wat eerst wordt geoogst. Dit is des te frappanter nu het gezin leefde van de opbrengst van de fruitbomen en verzoeker zijn vader hielp bij de oogst (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag, p. 10).

Voorts kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij reeds op tienjarige leeftijd zou gestopt zijn naar school te gaan omwille van de dreiging van de taliban en IS en dat IS al sinds zijn kindertijd in zijn regio aanwezig was (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag, p. 4-5). Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Deze verklaringen zijn zeer opmerkelijk gezien informatie in het dossier aan toont dat Daesh pas sinds januari 2015 in Logar actief begon te worden, anderhalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 4). Van een minderjarige moet zeker niet verwacht worden dat die exact weet wanneer er een nieuwe terreurgroep in zijn regio angst kwam zaaien, toch mag worden verwacht dat die wel weet dat een bepaalde terreurbeweging er pas op het eind van zijn verblijf is bijgekomen of er reeds jarenlang actief was, te meer omdat Daesh er een wel heel andere visie op nahoudt dan de taliban, waar u wel mee bent opgegroeid. Zo stelt de objectieve informatie dat de taliban lokaal is ingebed en een ideologie aanhangt die niet te rijmen valt met het salafisme van Daesh. Het is dan ook vreemd dat u als geboren Afghaan in het rurale Baraki Barak niet kunt aanhalen wat het verschil is tussen beide groeperingen (CGVS, p. 7). U denkt wel – zeer oppervlakkig - dat er een verschil is omdat het nu eenmaal twee verschillende groeperingen zijn, maar kunt geen enkel concreet voorbeeld geven van hun verschil in handelen met de bewoners. Na enig aandringen zegt u dan dat Daesh eerder overgaat tot onthoofdingen en de taliban dit niet doet. Maar wanneer iemand gerekruteerd wordt in uw regio, wat

zowel Daesh als de taliban doen (CGVS, p. 5-7), weet men volgens u niet of dit door Daesh ofwel door de taliban gebeurt, wat weinig geloofwaardig overkomt.”

Waar verzoeker in het tweede middel aangeeft thans te beseffen dat het niet mogelijk was dat zowel IS als de taliban aanwezig waren en jongens rekruteerden ten tijde van zijn vertrek uit zijn dorp, verklaart noch verschoont hij waarom hij tijdens zijn gehoor heeft beweerd dat IS al sinds zijn kindertijd in zijn regio actief was. Verzoeker meent dat waar de commissaris-generaal het bestaan van onoverbrugbare verschillen tussen de taliban en IS benadrukt, dit niet geheel strookt met de informatie aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald de COI Focus *“Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan”* van 10 juli 2015. De Raad kan verzoeker echter niet bijtreden waar hij stelt dat uit voormelde informatie blijkt dat *“IS net ontstaan is in Afghanistan bij een aantal salafisten die voorheen actief waren bij de Afghaanse taliban”*. Uit deze informatie blijkt immers dat IS is voortgekomen uit een gewapende groepering die actief was in Irak en transformeerde in een regionale afdeling van al-Qaeda (Irak en de Levant), om uiteindelijk in 2014 te breken met al-Qaeda en een op zichzelf staande organisatie te worden. Er werd volgens deze informatie in juli 2014 melding gemaakt van sympathieën voor IS bij sommige talibanleden in Pakistan, zonder dat evenwel werd gespecificeerd of het om Afghaanse, dan wel Pakistaanse taliban ging. De Afghaanse salafisten die omstreeks dezelfde tijd hun trouw verklaarden aan IS – waaronder de latere leider van de IS-afdeling in het historische gebied Khorasan, waartoe Afghanistan behoort, – blijken voorheen niet actief te zijn geweest bij de Afghaanse taliban maar wel te hebben aangeleund bij de Pakistaanse taliban (adm. doss., stuk 19, map met ‘Landeninformatie’, nr. 4, COI Focus *“Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan”* van 10 juli 2015, p. 3-4). Verzoekers bewering dat IS in Afghanistan is opgericht door voormalige leden van de Afghaanse taliban strookt dus niet met deze informatie. Ook verzoekers bewering dat de verschillende gewapende groeperingen die in Afghanistan actief zijn voor personen op het terrein helemaal niet zo klaar en duidelijk te categoriseren zijn en dat de taliban helemaal niet zo gecentraliseerd is als de commissaris-generaal lijkt te willen voorstellen, kan niet overtuigen in het licht van voormelde informatie, waarin melding wordt gemaakt van ideologische verschillen tussen de taliban en IS en het exogene karakter van die laatste groepering binnen de Afghaanse context. Verzoeker voegt zelf geen andersluidende informatie bij en beperkt zich aldus tot een loutere bewering.

Ook over de activiteiten van IS en de taliban in zijn regio heeft verzoeker uiterst summiere en vage verklaringen afgelegd. Dit blijkt uit de volgende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

“U verklaart dat Daesh er dagelijks activiteiten op nahield in uw regio. Het is dan ook frappant dat u, ook als minderjarige die dan dagelijks werd geconfronteerd met die activiteiten, slecht twee activiteiten kunt aanhalen: een incident waarbij zes personen van een gezin werden onthoofd omdat ze beschuldigd werden banden te hebben met buitenlanders en de rekrutering van jongeren (CGVS, p. 5-6). Gevraagd meer uitleg te geven over het gezin waarvan de leden onthoofd werden, slaagt u er enkel in enkele namen te geven. Meer info over een eventuele link tussen hen en de buitenlanders of de overheid, en dus de reden voor hun dood, kan u niet geven (CGVS, p. 6). Van eventuele activiteiten van de taliban bent u eveneens uiterst kort van stof. Behalve het rekruteren van jongeren, zoals uw twee broers, slaagt u er niet in ook maar één incident op te noemen waarbij de taliban betrokken was (CGVS, p. 5-6). Gevraagd naar bekende talibanfiguren, die ook een minderjarige jongen uit het rurale Baraki Barak ter ore moet zijn gekomen, brengt u de namen Qari Abdul Sardar en Qari Abdul Samar aan (CGVS, p. 18). Meer namen van talibanleiders kent u niet. Van Daeshleiders kent u geen enkele. Frappant is ook dat u opnieuw geen enkele bijkomende informatie kunt geven over de door u aangebrachte info, bij deze over Qari Abdul Sardar en Qari Abdul Samar (CGVS, p. 18). Van de door het CGVS wel gekende Qari Obaidullah, de in 2014 vermoorde schaduwdistrictchef van Baraki Barak voor de taliban, heeft u dan weer nog nooit gehoord (CGVS, p. 18). Nochtans werd hij gedood samen met drie andere kompanen in het door u gekende Shah Mazar.”

Tot slot blijkt verzoeker slecht op de hoogte te zijn van de algemene veiligheidssituatie in zijn voorgehouden regio van herkomst. Dit blijkt uit volgende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die eveneens steun vinden in het administratief dossier:

“Zo zegt u vreemd genoeg dat er in uw regio geen gevechten plaatsvonden omdat de overheid niet aanwezig was. U benadrukt zelfs dat u er geen weet van heeft dat er in Baraki Barak gevechten hebben plaatsvonden tussen leden van oppositiegroeperingen en leden van de Afghaanse overheid (CGVS, p. 20). Nochtans werden er in uw district eind 2014 nog zes agenten gedood (...) nadat de taliban hun checkpost had aangevallen. In een ander gevecht even voordien raakten twee kinderen gewond toen overheidstroepen in een gevecht verwikkeld waren met leden van de taliban. Even later, begin 2015, werd een publieke commandant die de wapens had opgenomen tegen de taliban gedood samen met

drie medekompanen van hem. Het is merkaardig dat u er zelf niet in slaagt een voorbeeld aan te brengen van gevechten tussen de taliban en de overheid. Even frappant is dat u zich ook geen incident voor de geest kunt halen waarbij gewone burgers het leven lieten (CGVS, p. 20). In 2014 veroordeelde de toenmalige president Karzai nog een zwaar incident waarbij vijf burgers waaronder een kind en een vrouw het leven hadden gelaten en zeventien anderen gewond waren geraakt. De schuldige was opnieuw de taliban die een bom hadden geplaatst op een motorfiets."

Om de voorgaande redenen kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, geen geloof hechten aan verzoekers beweerde herkomst uit het district Baraki Barak van de provincie Logar. De vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit deze regio leidt ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde vervolgingsfeiten, die zich daar zouden hebben afgespeeld.

De Raad kan verzoeker niet bijtreden in zoverre hij van mening is dat aan hem onredelijke eisen werden gesteld op het vlak van kennis van zijn voorgehouden regio van herkomst in Afghanistan. De in het eerste middel van het verzoekschrift gemaakte vergelijking met de kennis waarover Belgische kinderen beschikken gaat niet op. Het feit dat één op drie Belgische jongeren zijn of haar burgemeester niet kent, zoals blijkt uit een bevraging waaromtrent verzoeker een artikel voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 10), toont niet aan dat het onredelijk is om van verzoeker te verwachten dat hij eenvoudige vragen met betrekking tot de geografie en de veiligheidssituatie in zijn regio en de landbouwactiviteiten van zijn vader correct kan beantwoorden. Dergelijke kennis vereist geen bijzondere politieke interesse en heeft betrekking op elementen die deel uitmaken van de dagdagelijkse realiteit van iemand die uit verzoekers voorgehouden regio afkomstig is. Het gegeven dat verzoeker wel informatie kon verstrekken over de etnische samenstelling van zijn voorgehouden herkomstregio en over een religieus schrijn in zijn dorp is niet doorslaggevend in het licht van hoger vastgesteld fundamenteel gebrek aan kennis aangaande andere relevante elementen, temeer daar deze informatie eenvoudig kan worden ingestudeerd. In de mate dat de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier, kan van enige vooringenomenheid in hoofde van de commissaris-generaal redelijkerwijs geen sprake zijn. Een dergelijke vooringenomenheid kan in ieder geval niet worden afgeleid uit de loutere vaststelling dat de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker tot de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus heeft besloten.

Waar verzoeker in het derde middel van het verzoekschrift verwijst naar het risicoprofiel van jongemannen "*of fighting age*", zoals omschreven in het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016, en betoogt dat hij zelfs los van zijn persoonlijk vluchtrelaas een groot risico loopt om te worden gerekruteerd door zowel de taliban als pro-regeringsmilities, stelt de Raad vast dat nergens uit voormelde richtlijnen van UNHCR blijkt dat het loutere gegeven dat verzoeker beantwoordt aan dit profiel volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit hangt immers af van de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak en dient derhalve *in concreto* te worden aangetoond. Verzoeker blijft wat dit betreft evenwel in gebreke.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een bijkomend risico loopt om te worden gevisieerd omwille van zijn langdurig verblijf in België. In tegenstelling tot wat verzoeker in de aanvullende nota die hij op 21 maart 2019 bijbracht beweert, blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat hij al meer dan acht jaar in België is. Verzoeker verklaarde immers België te zijn binnengekomen op 13 november 2016 (adm. doss., stuk 22, bijlage 26). Verder brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als een verwesterde jongeman gepercipieerd en gevisieerd zou worden. Hij toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf sinds eind 2016 in België van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico *in concreto* aan te tonen, kunnen in dezen niet volstaan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.4.3. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij niet heeft aangetoond afkomstig te zijn uit het district Baraki Barak van de provincie Logar, en er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Waar verzoeker wijst op het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet door een vermeend gebrek aan humanitaire hulp in Afghanistan, stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel concreet element aanhaalt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een specifiek risico loopt om in mensonwaardige (humanitaire) omstandigheden terecht te komen.

2.3.4.3.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN